

SOUTERRAIN Únor 2018

„...odpusť nám naše viny...“

Pátá prosba Otčenáše předpokládá svět, v němž je vina, vina člověka proti člověku a člověka vůči Bohu. Každá vina sama v sobě nějak zahrnuje porušení pravdy a lásky a vzbouření proti Bohu, který je „pravda“ a „láska“. Vina přivolává odplatu a tak se řetězec provinění přenáší dál. Vina je skutečná, objektivně působící destruktivní síla, která musí být překonána. Překonání viny je ústřední otázkou lidské existence a dějiny náboženství vždy nějakým způsobem krouží kolem této otázky.

Ježíš nám prosbou „odpusť nám naše viny“ říká, že vinu lze překonat pouze odpuštěním, nikoli odplatou. Odpuštění tedy musí být více než ignorování, více než přání zapomenout. Vinu je nutné zpracovat, vyléčit a tím překonat. Když Ježíš znázorňoval, jak je to s odpuštěním, použil k tomu vztah mezi věřitelem a dlužníkem. Vyprávěl krátký příběh, jímž chtěl dát cenné poučení o lidských vztazích. Mluvil o jistém králi, který chtěl účtovat se svými služebníky. Jeden z nich však měl u něho obrovský dluh a nebyl schopen jej splácet. Pán nařídil, aby on i jeho manželka a děti byli prodáni, a tak aby bylo zapláceno. Dlužník před ním padl a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a všechno ti vrátím!“ Pán byl pohnut lítostí a jeho dluh zrušil. Onen služebník však odešel, našel jednoho spoluslužebníka, který mu dlužil pouze malou částku, a vyžadoval od něj, aby mu dluh splatil. Ačkoli jej spoluslužebník úpěnlivě prosil o smilování, onen první služebník ho dal uvrhnout do vězení, dokud všechno nesplatí. Když se o tom doslechl král, rozzlobil se. Otázal se ho: „Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ A dal nemilosrdného otroka uvěznit, dokud nesplatí celý dluh. Pak Ježíš z tohoto podobenství vyvodil poučení: „Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“ (Mt 18:23–35)

Obsah čísla:

1-„...odpusť nám naše viny...“ | 3-Výťah z jednání staršovstva | 4-Návrh na změnu způsobu konání chrámové sbírky | 6-Jak to bylo s tou hospodou? | 8-Proč to říkat pomalu, když to jde říct rychle... | 11-Jubilanti v únoru | 11-Křeslo pro hosta | 12-Kalendář na únor 2018

Zdá se mi, že tohle podobenství je jádro Ježíšova učení a vlastně v jistém smyslu ústřední učení Nového zákona, které odlišuje křesťanství od ostatních náboženství. Lidé si často představují, že křesťanství je založeno na morálce. Na tom, že člověk nemá krást, lhát, nemá se rouhat atd. Ale to jsou všechno věci, které znaly i jiné kultury. To není novinka. Není to tedy v těch morálních normách, které jsou v 99 procentech případů totožné. To, co je v Ježíšově učení a tedy v křesťanství skutečná novinka, je právě odpouštění, které vlastně neodpovídá představě spravedlnosti. Jak je možné odpustit někomu, kdo je dlužen?! Člověk je vždycky dlužen, a zlo na světě se nedá odstranit jinak než odpuštěním. Když se mluví o penězích, tak ty se dají vrátit, ale když někdo někoho zmrzačí, nebo zabije, tak to se nedá napravit a dělat, jako by se nic nedělo. Buď je možné to mstít a zabít nebo zmrzačit dalšího nebo odpustit. To je ten propastný rozdíl mezi tou rovinou spravedlnosti, která neumí nic jiného než mstít, tedy za zabití zabít nebo zavřít do vězení, a tou rovinou milosti Boží, která umožňuje odpustit a vyžaduje to od člověka.

Ale vraťme se k slovům páte prosby Otčenáše: „...odpusť nám naše viny...“. Překlady mají buď „viny“ nebo „dluhy“. V původním řeckém slově vina nebo hřích splývají s dluhem. A právě v této formulaci, v tom splývání těch dvou významů, tkví tajemství vykoupení. V klasické představě je vina, hřích něco, co se nedá napravit nebo vzít zpátky, například zmrzačení nebo urážka. Vykoupení pak tví v tom, že Ježíš ty nenapravitelné viny mění na dluhy, tedy na něco, co se v jistém smyslu dá napravovat. Tedy ne absolutně, zabitého člověka do života nevrátíme, ale proto jsou to „dluhy“, s kterými se dá něco dělat – splácet, i když ne splatit. V Ježíšově podobenství je dluh služebníka tak velký, že je nesplacitelný, i kdyby mu někdo na splacení částečně půjčil. Patrně se tím naznačuje, že nejde jen o důsledky našich přestupků vůči Bohu, kterými se nám nahromadil obrovský dluh, který nemůžeme Bohu nikdy splatit, nýbrž o dluh, že jsme na světě, naživu a jakžtakž zdraví, že jsme občas šťastní, máme přátele a tak dále, zkrátka, co má pro nás nevyčísitelnou cenu, nevyjádřitelnou penězi. Takový dluh má každý z nás bez ohledu na to, kolik a jaké hříchy spáchal. Z tohoto hlediska, že jsme toho tolik dostali, jsou naše nároky na druhé směšné a naši povinnosti je v mezilidských vztazích mnohé nároky pustit neboli odpustit. A Ježíš připomíná, že Bůh tohle vůči nám dělá, ruší dluh, který by byl jinak připsán na náš účet, a běda tomu, kdo si toho nevšimne a rovněž tak neudělá (Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec /Mt 6:12/). Zmínil jsem, že máme dluh nesplacitelný, přesto je to dluh, a tak jde splácet a tím některé naše ničemnosti napravit, i když ne přímo. Člověk

má možnost svým životem jakoby spláčet, co provedl; tím, jak se chová, jak jedná a jak dovede odpustit.

To, že je to možné, Ježíš dosvědčil svým životem, dokonce svou smrtí na kříži. To je naše naděje a dobrá zpráva (evangelium) pro každého hříšníka, tedy pro každého z nás. Specifikum křesťanství vidím právě v tom, že je to dobrá zpráva - evangelium. Křesťanství je zpráva o něčem, co se stalo, nikoli návod na to, co musíme udělat pro Boha, ale zpráva o tom, co Bůh udělal pro nás. Sice důsledkem této dobré zprávy je to, že žijeme dobrým životem, ale primární je to, co udělal Bůh, nikoli, co máme dělat pro Boha my.

Martin Volný

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 1. 2018 v 19:00

- Středisko Diakonie Praha: příště volba 3 členů + 3 náhradníků do nové DR (v tom 1 + 1 zástupci zaměstnanců).
Diakonie Praha obdrží dar ve výši cca Kč 1,7 mil.
- Finanční záležitosti: celocírkevní sbírka pro bohoslovce a vikariát 6 425,- Kč (odesláno), seniorátní sbírka na Milíčovu kapli 3 830,- Kč, sbírka na pomoc ženám v Kongu 13 110,- Kč
- Příprava výročního sborového shromáždění 11. 3. 2018:
 - sborová statistika (MŠ, JM, PR v únoru) a text do Souterrainu a výroční zpráva (MŠ, JM, PR, vedoucí skupin), inventura (nová situace po úklidu)
 - aktualizace seznamu členů s hlasovacím právem únorovou schůzi (MŠ, JM, TČ)
- Obsazení druhého farářského místa: rozhodnutí o přijetí 2. kazatele na poloviční úvazek (tajnou volbou: 13 pro, 2 proti), na únorovou schůzi připravit rozepsání práce a doporučení konkrétního kandidáta sboru, upraví se pracovní náplň sborové sestry. Obojí připraví komise ve složení: br. Prosek, br. Mašek, s. Študentová, br. Heller, br. Prudký, br. Černoorský.
- Nové forma chrámové sbírky po VSS: O zavedení sbírky do „košičků“ kolujících sálem místo pevných rozhodne VSS (hlasování staršovstva 10 pro doporučení, 5 proti), předtím br. farář informuje sbor v únorovém čísle sborového časopisu a sbírka „po sále“ se vyzkouší během některých bohoslužeb předem. Komise ve složení br. F. Härtel, br. P. Ruml, br. J. Mašek, s. M. Študentová připraví na příště návrh konkrétního uspořádání.

- Hospodářské a stavební záležitosti:
 - ozvučení sálu – vyzkoušíme obě varianty při bohoslužbách; bude prezentována – možnost podpory z mikroprojektů seniorátu (žádost do 15. 2.)
 - pokračování rozhovoru o zviditelnění sboru – do příště internetové hlasování o variantách
- Z došlé pošty:
 - ze sborové zásilky – ochrana osobních údajů a zabezpečení kartotéky, rozhodne pracovní skupina (br. P. Hejl, br. J. Mašek, s. M. Šudentová), také nové uspořádání
 - jarní bazar 14. 5. – 18. 5. 2018, na únorové schůzi rozhodnout o použití výtěžku
 - schválena žádost br. Michaela Pfanna pro přijetí na vikariát od října 2018
- Pokračující a další úkoly, různé:
 - výstava fotografií z posincových akcí ve sboru – do poloviny února
 - výstava fotografií z Diakonie od poloviny února 2018 do Velikonoc
 - termíny „vaření polévek pro bezdomovce“ v r. 2018: 15. 3., 22. 11., 19. 7. a 23. 8.
 - br. M. Volný a D. Molnár se pokusí starou skříň z kanceláře prodat
 - „ticho před bohoslužbami“ – osvědčuje se krátké preludium, když farář přichází
 - biblická hodina pro děti bude 1x měsíčně na 1,5 hod.
 - zamyšlení br. faráře po roce práce v Dejvicích.

Návrh na změnu způsobu konání chrámové sbírky

Milé sestry a milí bratři,

ještě dříve, než jsem se stal v Dejvicích farářem, byl jsem opakovaně tázán, co bych rád ve sboru změnil. Odmítal jsem to a odpovídal, že na začátku nic měnit nehodlám, když vše dobře funguje, a že na změny přijde možná čas, až se trochu rozhlédnu.

Můj následující návrh není z mé hlavy, ale byl jsem k němu opakovaně dostrkán lidmi, kteří přišli na bohoslužby zvenčí – z mých předchozích „kruhů“. Opakovaně se ptali, zdali u nás v kostele nemáme chrámovou sbírku. Košíčky u dveří zkrátka neviděli...

Dozvěděl jsem se, že toto uspořádání nastalo ve sboru až po přestěhování do nových prostorů. Ve staré modlitebně „Kujbyševce“ stál u dveří presbyter s košíčkem, podával ruku a současně košíček na sbírku odcházejícím nabízel.

Po přestěhování se zjistilo, že vchody jsou dva – vlastně tři, protože se také odchází přímo do sálu JAK, a než stavět tři presbytery (zvětšovat neúměrně služby; přibyla také služba na vaření kávy), věc se vyřešila tak, jak to máme dosud.

Výsledkem je, že v lepším případě si řada lidí košíčku nevšimne, v horším případě, když přijdou např. katolíci, sahají do košíčků a hledají v něm svícenou vodu, aby se pokřizovali. Kromě toho tento náš současný způsob neodpovídá řádům církve.

Navrhl jsem proto ve staršovstvu, abychom sbírku konali během bohoslužeb, tak jak nám „velí“ řády církve. Agenda-tedy synodem schválená (1981) bohoslužebná pomůcka-uvádí toto: „Za nejvhodnější uspořádání sbírky pokládáme její přímé zařazení do rámce služeb Božích, a to po kázání. Sbírkou je odpovědí poslušné a vděčné víry na slyšení Kristova evangelia. Připomíná nám, že všechno své, ba sami sebe máme obětovat ve službě Bohu. Sbírkou možno konat za zpěvu písně nebo během delší varhanní předehry. Vykonávají ji presbyteri (i tam, kde je dosud zařazena až na závěr bohoslužeb)“.

Mám tento způsob rád, jsem na něj zvyklý z domova i z ciziny. Košíčky posílají a přenášejí sálem presbyteri a pomocníci (někde děti), po ukončení jsou přineseny ke stolu Páně, kde se stávají součástí ohlášek a přímluvné modlitby – tedy liturgických částí bohoslužeb, které úzce souvisejí s praktickou, dělnou částí víry, a tedy také s obětí.

Staršovstvo sboru rozhodlo předložit tento návrh k hlasování a schválení Výročnímu sborovému shromáždění po představení ve sboru, které začíná tímto mým článkem a půjde přes praktické vyzkoušení během některé únorové neděle. Já bych při ní věc podrobně vysvětlil a demonstroval praktickou ukázkou tohoto způsobu. Kdo z vás by ji chtěl zažít autenticky sám, má možnost v řadě našich evangelických pražských sborů, kde je tento způsob běžný. Nejblíže k nám je to sousední sbor ve Střešovicích, dobře dostupný je sbor vinohradský.

K případným námitkám i oprávněným strachům sděluji, že tento způsob nabízí velikou svobodu – nikdo nevidí, kolik dávám; nikdo neuvidí, že nedávám nic, což je moje právo i svoboda. Jediné, co to chce, je připravit si již před bohoslužbami případný dar nebo kupon, který pak do nádoby odevzdám. Sbírkou také neprodlužuje bohoslužbu.

Výhody jsou nesporné – liturgicky patří sbírka do bohoslužeb (sbírka není „dobrovolné vstupné“, ani něco rozpačitého či „nečistého“, co nesmí být ani na očích – proto nenápadně anonymně na sloupu) a je pozváním k víře, která se obětuje. Budeme v souladu a v poslušnosti s celou církví a jejími řády. S doporučením a přáním celé církve i našeho seniorátu může nás vést, v souvislosti s nastávající odlukou církve do státu, k novému přemýšlení o financích v církvi. A domnívám se, že také možná pomůže ke zvýšení výnosů ze sbírky.

(Ve srovnání se zmíněným střešovickým sborem jsou u nás roční průměrné výnosy chrámových sbírek při srovnatelné účasti násobně nižší; např. během jedné prosincové neděle 114 dospělých a 35 dětí ve střešovickém sboru vybralo 8 300,- Kč, zatímco u nás jsme ve stejnou neděli v počtu 126 (bez dětí) vybrali 1 923,- Kč).

Tak toto je můj „první nápad“ pro vás. Budeme se moci o něm svobodně rozhodnout v průběhu Výročního sborového shromáždění 11. března.

Pavel Ruml

Jak to bylo s tou hospodou?

Toto otázku mi opakovaně - letos i loni - položili někteří zpěváci z Našich Pěvců, z tenoru i z basu - čtenáři Bible. A tak se se čtenářkami a čtenáři Souterrainu podělím o svoji odpověď.

Vánoce už jsou za námi a blíží se doba postní a na jejím konci Velikonoce. O Vánocích jsme četli (a někteří i několikrát) v Lukášově evangeliu o Ježíšově narození (sedmý verš druhé kapitoly). V kralickém překladu stojí psáno: „I porodila Syna svého prvorozeného a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslích, neboť neměli místa v hospodě.“ V novém českém překladu Bible, který se správně jmenuje Český ekumenický překlad (oficiální zkratka ČEP) se dočteme, že: „I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.“ Tak jak to tedy bylo - v hospodě nebo pod střechem? Jako poněkud smělý laik jak v lingvistice, tak v teologii, jsem se samozřejmě podíval do originálního řeckého textu Lukášova evangelia. A co tam stojí? „...topos en to katalymati“. O žádné střeše - řecky „stege“ - tento termín čteme např. v osmém verši osmé kapitoly Matoušova evangelia: Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechem; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.“ - ani zmínka! Že „topos“ znamená místo, vědí všichni, kdo se zajímají o topografii nebo dokonce studovali

vyšší matematiku a skládali zkoušku z topologie. A nebo studovali medicínu a učili se topografickou anatomii. Ale co znamená „katalymati“? Střecha to rozhodně není! Že by přece jenom hospoda a bratři Kraličtí měli pravdu? Napřed bychom si měli ujasnit, co v jejich době znamenala "hospoda". Nebylo to jenom místo, kde hosté dostanou tuplák, džbáněk, džber či dokonce celý sud piva, ale především místo pohostinné, kde rádi vítají hosty. Když jsme - podle starého zpěvníku - v krásné staré bratrské písni zpívali „A když na hospodu půjdu...“, neznamenalo to, že půjdu „na pivo“, ale znamenalo to, že si půjdu lehnout, že půjdu spát. A pokud jsem zdaleka, že se po vypití těch džbánků piva dole v nálevně půjdu nahoru, do horního poschodí, ubytovat, jak bychom řekli dnes.

A tak si dovoluji budoucím překladatelům (a tím i interpretům) Bible navrhnout krásné české slovo „hostinec“. Hostinec je mnohem více, než hospoda. Představte si „zájezdní hostinec“ (někteří z mých předků, většinou učitelů, byli i formani, kteří jezdili z Plzně do Norimberku a zpátky). V tom betlémském hostinci už bylo plno, ba přeplněno, a tak se pro Josefa s Marií už nenašlo místo. Pochopitelně ne dole, v šenku, kde se pilo, ale nahoře, kde se spalo.

Hostinec asociuje hosty, pohostinnost, krásná česká slovesa jako někoho pohostit, uhostit, vazby jako „býti někde hostem“. Podstatné jméno „host“ najdeme v Bibli v prvním pádu 213 krát a ve tvarech „hosta“ 15 krát, „hostu“ 4 krát, „hostem“ 15 krát, „hosté“ 53 krát, „hostů“ 2 krát a „hosty“ 15 krát. Ale vraťme se k originálnímu řeckému textu: výraz „katalyma“, který se v Novém zákoně vyskytuje třikrát, znamená sice i "přístřeší pro cestující", já bych raději napsal "pro poutníky", ale také „místnost pro hosty“. A výraz „katalyo“, který v Novém Zákoně najdeme sedmnáctkrát, znamená kromě „vypřáhnout tažné zvíře“, „udělat zastávku“, „zastavit se“, „zdržet se“, také „odpočinout si“ nebo „přenocovat“.

Hostince sice mívají střechy, takže „pod střechem“ je svým způsobem „také pravda“, ale mívají i okna, dveře a leccos jiného. To všechno ale nedělá hostinec hostincem ! V hostinci se především ubytovávají hosté. Myslím si, že bratři Kraličtí se trefili mnohem lépe.

A ještě pro zájemce: svatý Jeroným, který na přelomu 4. a 5. století přeložil Nový Zákon do latiny, napsal „quia non erat eis locus in diversorio“, tedy „protože pro ně nebylo místo v hostinci“, reformátor Martin Luther „denn sie hatten sonst keinen Raum in der Herberge“, tedy také „v hostinci“, anglická Bible krále Jakuba má „because there was no room for them in the inn“, což je hospoda nebo hostinec (význam podstatného jména „inn“ je krásně definován jako: „an establishment providing accommodations, food, and drink, especially for

travelers“) a francouzská Jeruzalémská Bible má „à cause qu'il n'y avait point de place pour eux dans l'hôtellerie“, tedy „v pohostinství“.

Ač laik, nemohu a ani nechci zapřít po svém otci zděděnou lásku k sémantice, k hledání, osahávání a nalézání významů. A tak pro příští překladatele navrhuji (namísto „hospody“ i „střechy“) HOSTINEC.

Daniel Heller

Proč to říkat pomalu, když to jde říct rychle...

Ohlédnutí za Janou Slámovou (30. 3. 1944 – 1. 1. 2018)

Jana byla nejmladší ze tří sester Hřivnových. Starší byla Božena (provdaná Vytasilová) a nejstarší Eva (provdaná Nadrchalová). Narodila se ke konci války v rodině Víta Hřivny, úředníka na ministerstvu financí, a Jaroslavy, rozené Šustrové. Janina maminka byla s dětmi doma, když ale bylo Janě 11, maminka zemřela. Nepraktický JUDr. Ing. Hřivna pak vychovával své tři dcery sám. Pomocí mu byly dvě dobré víly Janina dětství, „bábinka“ neboli Klára Fisherová z rodiny chicagských Čermáků, vdova po prvorepublikovém generálu Ludvíku Fisherovi, s nímž si vzali Janinu budoucí matku v době jejího dospívání do Prahy na vychování, a bábiččina služebná Stázinka. Atmosféra prvorepublikové elity v padesátých letech vystrašeně zahnané do kouta, kafe a štrúdl v ozdobném porcelánu, anglická konverzace a pionýrský šátek na krku. Po jedenáctiletce bylo z kádrových důvodů vyloučeno jít studovat pedagogiku, Jana se ale dostala na ČVUT.

Tehdy už byl jejím druhým domovem evangelický sbor v Dejvicích, původně kazatelská stanice salvátorského sboru, s farářem Janem Čapkem a silnou skupinou mládeže. Čilá účast na probouzející se kultuře 60. let, samostatně chystané biblické programy, v létě společné brigády v Jeseníkách a v NDR, v neděli večer Martin ve Zdi. V tomto prostředí se potkala s Janem Slámou, farským synem z Uherského Hradiště a nyní také studentem stavební fakulty. Po svatbě v roce 1963 (vdávala se ve svých 19 letech) žili ještě pár let v Dejvicích, tam jsem se narodil já a Ondřej.

V roce 1969 zachytili manželé inzerát na kostelnické místo v Jeseníku. Fara a kamenný kostel v ohromné zahradě, z dětského pohledu hotový ráj, pro Janu a Honzu kromě pravidelného úklidu sborových prostor každoročně hektar parku ke shrabání, k tomu oba na plný úvazek ve stavební firmě Rudné doly. V Jeseníku přibyl Pavel Sivák a později Marta.

V roce 1974 se rodina přestěhovala na druhou stranu Jeseníků, do Rýmařova, města montovaných okálů. Jana jako stavařka tam po nějaké době začala na místním gymnáziu vyučovat technické obory. Učitelství byl její dávný sen a tak po večerech pilně doháněla, „předžvejkávala“ jak říkala, látku, kterou velely osnovy. Kde mohla, tam si ale – třeba i v deskriptivní geometrii – odskakovala k tématům ze života, jako byly rodinné a partnerské vztahy, smysl práce apod. Zažil jsem několikrát, že se ve třídě zmožené únavou z vektorů a kružnic na tabuli ozvalo z lavic: „soudružko, pojďte si raději povídat...“

V Rýmařově v evangelickém sboru našli Slámovi úplně jinou formu křesťanství, než jakou znali z Dejvic. Kazatel Jan Trnka byl odchovancem probuzenecké Snahy, sbor se skládal z proletářů ze všech koutů Moravy a Slovenska, kteří přišli osídlit Sudety, i z několika dalších odsunutých sem jakoby do vyhnanství. V okolí Rýmařova působilo několik výrazných kněží nebo kazatelů svobodných církví. I když doma dál platilo za státní svátek, když k nám na návštěvu přijel někdo z dejvické minulosti, Jana s Honzou v osmdesátých letech stále víc objevovali půvaby piteistické a katolicko-charismatické víry. Ta se v rozkopeném pohraničí jevila jako mnohem životnější, existenciálnější a terénu přiměřenější forma křesťanství. Vzpomínám si, jak Jana na oslavě padesátin Honzy Čapka na Sázavě v roce 1984 vyrazila dech Ladislavu Hejdánkovi, který v diskusi mobilizoval evangelíky k intelektuální práci, jinak nás – varoval – – katolíci převálcují. Na to Jana prohlásila, že nechápe, proč bychom se měli – cituji – „s katolíky pořád casnovat, když my v Rýmařově s nimi máme tak báječné vztahy“.

Idyla na rýmařovské gymnáziu skončila, když jsem se po maturitě v roce 1985 přihlásil na teologii. Po sérii nátlakových pohovorů v té škole zrušili předměty, které Jana vyučovala, a přiměli ji k odchodu. Zklamalo a mrzelo ji tehdy mlčení některých, o to vděčnější byla za podporu jiných. Rád bych zmínil slova tehdejšího ředitele podniku Okal Jana Žižky, který v době vrcholícího tlaku ve škole Honzovi řekl: „Neboj se, já tu tvoji zaměstnám, jako inženýrku“. A jak řekl, tak učinil.

V roce 1987 se Slámovi přestěhovali do Brna, kde tehdy žili Honzovi rodiče a kde si s jejich pomocí koupili dům. Listopad 1989 zastihl Janu Slámovou jako pečovatelku. Zřejmě to byla i tato čerstvá zkušenost, že hned zkraje svobodné doby rozjela spolu s několika přáteli školu, která měla v Brně křesťansky i odborně připravit mládež pro diakonickou práci. O této bohatýrské etapě (či přesněji etapě amazonské, táhly ji hlavně tři silné Jany – Slámová, Kašparová a Nechutová, ale také právník Vláďa Ptáček) by mohli podrobněji povědět jiní,

kteří u začátků Evangelické akademie v Brně stáli spolu s ní, ať jako učitelé, nebo jako studenti. Janě tou prací narostla křídla. Probudilo se v ní umění improvizace, praktičnosti a rychlého rozhodování. Jako ředitelka školu provedla několika vlnami akreditací, řešila bezpočet pedagogických a technických problémů – i rodinné poměry studentů. Hodně se trápila otázkou, jak zajistit křesťanský charakter školy. Doma se nám někdy zdálo, že nám Evangelická akademie sežrala maminku. V té době jsme už ale my děti byly venku z hnízda nebo se k tomu právě chystaly. Honza tehdy přijal místo stavebního tajemníka na synodní radě, přes týden a někdy i přes víkend zůstával v Praze. Manželství Slámových si v té době navléklo pruhovaný dres námořníků.

Poslední více než desetiletou etapu strávila Jana, tehdy již v důchodu spolu se staronovým Brňákem Honzou, nyní již zase Jenouškem, jako babička postupně devíti vnoučat a jako presbyterka židenického sboru. Nám potomkům říkávala, že když nemůže spát, tak se za nás modlí. Ráda četla duchovní brožurky a občas přišla s nějakou základní a osobní teologickou otázkou, kterou normálně dospělí už mají dávno vyřešenou. Měla několik celoživotních kamarádek z brigád, z Dejvic, z Německa i tady z Brna. Když mívala hodinu a půl obsazený telefon, mohla za to některá z nich. O mateřskou a babičkovskou pozornost u ní člověk musel někdy trochu zabojovat s Evangelickou akademií nebo s židenickým sborem, se spoustou přátel, s nějakou politickou nebo teologickou otázkou. Na řadu věcí měla poměrně silný názor a zpravidla považovala za škodu nechat si ho pro sebe. Řídila se přitom zásadou „proč to říkat pomalu, když to jde říct rychle, proč to říkat oklikou, když to jde říct přímo“.

Byla mistryní včasných odchodů: nikde moc dlouho nezaclánět, aby si za mými zády nešpítali, kdy už odejde. V tomhle stylu nakonec odešla definitivně. Tu poslední etapu žili Jana a Honza v jednom domě s rodinou syna Ondřeje a Reginy Slámových. Ondřejovi a Regině, profesí paliativním lékařům, patří ohromný dík celé širší rodiny za to, že se o Janu v jejích posledních měsících a řádově intenzivněji pak v posledních týdnech tak krásně starali. Pánu Bohu dík za celý její život. A dík i všem ostatním, kdo na ni vlídně vzpomínají.

Petr Sláma, syn

Milý Petře,

ano, sbor již, péči sborové sestry, zrozeslal to smutné oznámení, které se hluboce dotýká především i mnohých nás, kteří jsme s maminkou ve sboru žili od dětství – a i díky jí jsme si užili krásná léta duchovního dospívání: Tehdejší dejvický vikář Honza Čapek okamžitě rozpoznal autoritu a zodpovědnost Jany Hřivnové, ustanovil ji předsedkyní naší mládeže a dodnes ji vidím, jak ona, měsíc co měsíc,

rozevírala sešit s naší účastí, a hlavně s programy, aby nás měla k přihlášení se k nim. Jak jistě z domova víš, i mnozí z nás - víceméně my spolukonfirmandi, jsme několikrát spoluprožívali i letní prázdniny - voda, brigády, hory a i jiné výlety - a co je nejbohatší, i v posledních letech společná setkávání, která maminka, ani přes veliké rodinné i společenské vytížení, neodmítala.

A posléze jsme vzájemně na modlitbách sledovali mamčin stav a i my nyní, spolu s Vaší bohatou rodinou, se v hluboké víře těšíme, že její bohatá a krásná duše spočinula u Pána. Já každopádně se těším i na setkání s Vámi všemi při rozloučení s Vaší maminkou ve sboru.

S účastí a se srdečným pozdravem Vaší rodině a zejména tatínkovi, Marek Světlík

Jubilanti v únoru

Milada BETKOVÁ	98 let	Drago FIŠER	93 let
Hana ADAMOVÁ	95 let	Jarmila DRAHOKOUPILOVÁ	91 let
Světla BEDRUNKOVÁ	94 let	Ludmila JANSKÁ	80 let

Ani ve stáří a v šedinách mě, Bože, neopouštěj.

Žalmy 71,18

Křeslo pro hosta

V únoru se sejdeme s hudebním kritikem **Jiřím Černým**, tentokrát v **úterý 27. 2.**

Jiří Černý byl v 50. letech zástupce mládeže ve staršovstvu ČCE na Vinohradech. V našem sboru už jednou byl, 29. 3. 1999, tehdy se svým poslechovým pořadem. Každé pondělí v 21 hodin má v Českém rozhlasě – Dvojce, svou hodinovou poslechovku Klub osamělých srdcí Seržanta Pepře.

NEZAPOMEŇTE!!! 11. 3. 2018 Výroční sborové shromáždění

Kalendář na únor 2017

Bohoslužby	4. 2. s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	11. 2.	Magdaléna Trgalová
neděle 9:30	18. 2. s VP, 1. postní	Pavel Ruml
	25. 2.	Pavel Ruml
	4. 3. s VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	v úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: vždy 1. čtvrtek v měsíci v 9:30 1. 2. v 17:00	
Konfirmandi	pátek ve 14:30 (mimo prázdniny) setkání s rodiči konfirmandů po bohoslužbách 25. 2.	
Nedělníci	vždy 3. neděli v měsíci, po bohoslužbách	
X-cátníci	13. 2. v 19:00, teologie knihy Daniel	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	4. 2. po bohoslužbách	
Hodina pohybu	sledujte ohlášky	
Klub poznávání	8. 2. 2018 v 9:30 Světlo a stín v obrazech, připraví Jana Kohoutová.	
Křeslo pro hosta	v úterý 27. 2. Jiří Černý	
Staršovstvo	1. 2. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	od 16. 2. pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 2. 2018.

Březnové číslo vyjde 25. 2. 2018.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**